DISSERTATIO MEDICA
INAUGURALIS,

DE

OPHTHALMIA ÆGYPTI;

QUAM,

ANNUENTE SUMMO NUMINE,

Ex Auctoritate Reverendi admodum Viri,

D. GEORGII BAIRD, S. S. T. P.

ACADEMIÆ EDINBURGENÆ PRÆFECTI;

NECNON

Amplissimi SENATUS ACADEMICI Consensu,

Et Nobilissimæ FACULTATIS MEDICÆ Decreto;

Pro Gradu Doctoris,

SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS AC PRIVILEGIIS RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;

ERUDITORUM EXAMINI SUBJICIT

HENRICUS DEWAR,

SCOTO-BRITANNUS,

SOCIETATIS REGIÆ MEDICÆ EDINENSIS SOCIUS.

Ad diem VIImum Kalend. Julii, hora locoque solitis.

EDINBURGI:

EXCUDEBAT GULIELMUS CREECH, ACADEMIÆ TYPOGRAPHUS.

1804.

The Royal College of Physicians of Edinr — from the author —

PATRI DILECTISSIMO,

VIRO REVERENDO,

JOANNI FRASER, A. M.

CUI BENEFICIA SUA INNUMERA NUNQUAM SATIS

REFERRI POTERUNT;

PRÆCIPUE,

QUOD UT FILIUM A TENERRIMIS USQUE ANNIS

AMORE LITERARUM IMBUERET,

ET

DOCTRINA HONESTA INSTITUERET,

OPERAM DEDIT;

LEVE HOC TENTAMEN

PIUS GRATUSQUE DEDICAT

AUCTOR.

NECNON,

VIRO DOCTISSIMO, SPECTATISSIMO,

JOANNI CLARK, M. D. &c. &c.

MEDICINAM IN NOVO CASTELLO SUMMA LAUDE FACIENTI

QUI REM MEDICAM CUM SCRIPTIS SUIS

PLURIMUM AUXIT,

TUM MORIBUS INGENUIS BENIGNISQUE

ORNAT ATQUE COMMENDAT,

OB

AMICITIÆ TESTIMONIA QUIBUS AUCTOREM

DIGNATUS EST,

HANC DISSERTATIONEM

SACRAM VULT

HENRICUS DEWAR.

DISSERTATIO MEDICA

INAUGURALIS,

DE

OPHTHALMIA ÆGYPTI.

Auctore HENRICO DEWAR.

OPHTHALMIAM Ægypti, vel natura ſua, vel curatione, ab aliarum regionum ophthalmiis diverſam eſſe, haud arbitror. Quoniam latius autem in Ægypto, quam in cæteris orbis terrarum partibus, graſſatur, ibi optima præbetur occaſio naturam ejus indagandi. Utinam hanc rem penitus explorare, et luculente proferre poſſem. In Ægypto ſex non amplius menſes cum exercitu Britannico

 verſato,

verſato, phænomena morbi magis ſolita, ſed non varietates omnes videre licebat. De eo pauca, qualiacunque mihi obviam venerint, dicere in animo eſt.

HISTORIA.

Ægypti indigenæ plerique lippitudine laborant. Ætate provectis, tunica cornea adeo opaca videtur, ut, primo conſpectu, hos viſu omni orbatos eſſe judicari poſſit. Hæc affectio originem ducit, vel ex morbo ophthalmico propria ſua forma ſæpius prægreſſo, vel actione mitiori perpetua cauſarum earundem quæ ophthalmiam concitant. Inflammationes et oculorum et palpebrarum frequentiores ignaviâ ipſorum hominum fiunt, qui ſordes ciliis hærentes fere nunquam abſtergunt, et muſcas plurimas circumvolitantes, mirâ patientiâ, faciei inſidere ſinunt.

Ophthalmia gravis inter illos perpetua; et

multi,

multi, præſertim ex ſenioribus, cæcitate inde orta laborant.

Sunt qui hunc morbum Arabes Bedovinos eremos vicinas habentes nunquam invadere dicunt. Hi rarius forſan quam Ægypti ipſius incolæ eo corripiuntur. At, quos vidimus Ægyptum viſitantes, Bedovini ejuſdem mali non ſemper immunes fuerunt.

Hic morbus quam antea momenti majoris Europæis nuper viſus eſt, ob ſævitiam atque frequentiam qua primum milites Gallicos, deinde Britannos, in ea regione commorantes invaſerit. Hiſtoriam ejus, noſtrates infeſtantis, narrare conabor.

Morbi ingreſſus modo ſubitaneus, modo lentus erat. Subitaneus, cauſa eliciente quavis forti prægreſſa, ut particulis arenæ in oculos immiſſis, luce intenſa cum calore, vel frigore nocturno. De quibus poſtea.

Plerumque vero paſſu lentiore ingruebat. Primo oculi alterius ſive utriuſque teneritudo, quandam lucis impatientiam producens, ſenſa fuit. Accedebat oculi pruritus, admotionem digiti crebram provocans. Hæc ſigna in horas ingraveſcebant, et admotio tandem digiti, levaminis vice, dolorem acutum inferebat. Haud ita multo poſt, dolor lancinans ultrò invadere ſolebat. Æger corpuſcula quædam, quaſi arenæ, inter palpebram et orbem, ſentire ſibi videbatur. Rarò corpuſcula ulla quæ hoc efficere valerent ſe cuiquam obtulerunt. Dolor jam violentior non ſolum oculum, ſed etiam totum caput occupabat.

Hæc ſigna unum tantùm oculum ſæpe initio affligebant: ſed antequam ibi graviſſima fierent, alterum oculum ingruere cœperant, et paſſu magis incitato progrediebantur, donec in utroque pariter eſſent ſevera. Dolores capitis nocturni vix nunc tolerandi. Sæpe ægrorum audivimus vota vehementia, ut mors, ultima linea rerum, vitam miſerrimam finiret.

Eodem

Eodem tempore, oculi palpebræque intumeſcebant, et tunica conjunctiva vaſis rubicundis variegata. Quæ ſigna per duos, tres, pluresſve dies perſtabant.

Dolor dein paululum minuebatur: intolerantia autem lucis plerumque increſcebat, et æger doloris immunitate, nonniſi palpebris clauſis, frui poterat. Novi etiam qui lucem debilem per palpebras clauſas tranſeuntem et ſano vix ſentiendam ferre non poterant, et quibus manu ſive panno lucem præcludere, aut in cubiculo tenebroſo manere neceſſe erat. Vaſa ſuper adnatam rubra numero augebantur, quæ demum tunica colorem prorſus ſanguineum induit. Hæc morbi forma plures hebdomadas haud raro permanebat. Remiſſio ſignorum ſpem ſalutis iterum atque iterum præbuit, ſed morbus recidivus ſpem eam fefellit. Tandem, viribus iis quibus veſcitur inflammatio, morbi duratione, jam impenſis, oculi paulatim in ſalutem redierunt. Exitus ſane feliciſſimus, ſi nulla depoſitio lymphatica,

læſionem

læſionem viſûs inferens, in tunica cornea relinqueretur.

Hæc erat forma ophthalmiæ maxime uſitata. Attamen ſigna interdum mitiora oſtendit, inflammationem ſcilicet leviorem, et decimum intra diem curriculum ſuum peragentem. Interdum e contrario, formam induit multo ſæviorem quam quæ ſupra dicta eſt. Poſtquam inflammatio primaria imminuta, a morbo magis chronico excepta eſſet, ſubito invadebat dolor ſævior, profundior et obſtinatior. Huc accedebant cephalalgia, vigilia, delirium phrenitidis æmulum, calor corporis intenſus, pulſus arteriarum validus citatuſque. Hanc morbi formam, curatione neglecta ſeu ſecus procedente, ſæpe cæcitas excipiebat; oculus, enim, humore purulento intus formato, ruptus, vel ejuſdem internæ partis ſtructura alias deleta; vel corneæ craſſitudo inſecuta, artibus chirurgiæ et medicinæ cedere neſcia.

De conditione pulſus generali tacui, quod hujus

hujus nullam affectionem notavi, nisi quæ, doloris oculi normam secuta, hunc pro causa sua plane agnoscebat. De ophthalmiæ formis equidem plura et legimus et audivimus, quarum prima signa fuerunt cephalalgia et pyrexia, nullâ oculorum inflammatione ante diem secundam sensâ. Hujusmodi sæpe est ophthalmia Afrorum infelicium, qui navibus nostris ad insulas Americanas deportantur. In Ægypto eandem speciem interdum induit, at sæpius pyrexia initio deest. Hoc ex ingressu morbi lento et insidioso mihi liquet.

Distinctiones ophthalmiæ Ægypti in sthenicam et asthenicam, mitem et gravem, acutam et chronicam, haud multi facio. Morbus suâ naturâ semper idem est, etsi, more aliorum morborum, diversas species, diversis rebus conjunctis, præ se ferat, et curationes diversas sibi suo jure vindicet. Neque hic multum prodesse potest distinctio ulla secundum sedem morbi primariam, ut tarsos, tunicas oculi exteriores, et interiores. Non de ea

tarsi

tarſi inflammatione loquor reverà chronica, quæ a labe ſcrophuloſa pendet. Ophthalmia itidem de qua nunc agitur, interdum in tarſis incipit. At ea eſt inter ſe conſenſio partium ad oculum pertinentium, ut omnes malum extemplo pervadat, et, tarſo hucuſque ſolo inflammato, retinæ affectio, intolerantiâ lucis et debilitate inter legendum manifeſta ſit.

CAUSÆ.

Cum quemvis morbum unam præcipue regionem infeſtare notum ſit, viri ſcientiæ dediti ut cauſam rei ita notabilis reperire conentur expectandum eſt. Sæpe autem effectum totum uni cauſæ conſpicuæ quæ morbum aliquando excitaverit, oſcitanter attribuunt. Hunc errorem interdum in medicis de ophthalmia diſputantibus, et ſemper fere in peregrinatoribus de Ægypto ſcribentibus, cernere eſt.

NONNULLI

NONNULLI ad arenam, ventis illius regionis aridæ agitatam, et in oculos admissam, morbum referunt. Non autem eo modo explicari potest morbi in hominibus origo domo nunquam exeuntibus, mulieribus præsertim et infantibus, causæ isti, ut compertum habeo, nunquam objectis.

MILITES tentoria ædibus ruinosis propiora habentes, et pulvere calcareo vexati, ophthalmiæ mire obnoxii videbantur. Unde doctrinam generalem temere nonnulli ducere voluerunt, quasi ad causam huic similem morbus semper referri debuerit. Respondere vix necesse fuerit, causam non ubique existentem nequaquam morbum per populum universum concitare posse.

SONNINIUS ophthalmiam ascribit aquæ vicis urbium inspersæ, in vaporem mutatæ, et nitrum ita aliumve salem acrem per aera diffundenti, cui sali obnoxii fiunt hominum oculi. Hic non meminisse videtur, quum nitri solu-

tio calore lento evaporetur, aquam et præterea nihil in aerem ſublevari, ſale neutro conditione fixâ et cryſtallizatâ relicto; eadem ratione quâ aqua marina, ope vaſorum ex ferro igni impoſita, ſalem ſuum ſtatu ſolido relinquere ſolet, aquâ in vaporem ſalis expertem abeunte. Si aqua igitur ab Ægyptiis vicis urbium inſpergitur, nitrum in aerem cum vapore non tollitur; pulvis contra nitroſus, ante aridus, turbine circumactus, nunc madefactus, humi manet.

Sunt qui pro cauſa unica ophthalmiæ agnoſcunt nitrum et ſales alios, pulveri Ægypti admiſtos, qui in oculos ventis vagis injiciuntur.

Savaresius, exercitûs Gallici medicus, pericula in canibus inſtituit, ex quibus viſum eſt, pulverem nitroſum in horum oculos injectum inflammationem nullam producere. Opinionem igitur paulò diverſam proponit, ophthalmiam, nimirum, originem ſuam terræ,

non

non nitrofæ, fed aluminofæ et calcareæ in Ægypto abundanti debere. Ad hanc opinionem ftabiliendam, alumen dicit in oculos canis injectum cæcitatem die fequente produxiffe. Experimentum hoc, fi certum fuiffet, non fuerit fpernendum; nam cum priori experimento collatum, diftinctionem monftraverit inter nitrum et alumen quod ad effectus in oculis editos. Attamen alumen femel atque iterum in oculos quadrupedum injeci, nulla inflammatione fecuta. Pulverem aluminofum quidam medici oculis inflammatis flatu applicare folent, ut vi ejus aftringente fluxum ex oculis minuant. Quid boni a tali medela percipiant, nefcio: at de inflammationis incremento inde illato nihil audivi. Savarefius, ut terram *calcaream* probaret caufam effe ophthalmiæ, milites quofdam narrat, calcem ex ædium ruinis inter fe jactitantes, in ophthalmiam gravem incidiffe. Hujus generis calcem, id eft, acido carbonico privatam, aut non penitus faturatam, ophthalmiam, cauftica fua vi, efficere valere, fatis conftat; at in

 aere,

aere, vel etiam in pulvere Ægypti, calcem ita vivam exiſtere non apparet.

Ophthalmiam Ægypti unam ad cauſam referendam eſſe haud cenſeo. Plures inter ſe diverſæ cauſæ eam ſubito eliciunt. Veriſimillimum item videtur cauſas alias magis latentes, quæ ad morbi in Ægypto frequentiam conferant, inter ſe eſſe diverſas. Hic recenſeo,

I. Coeli fervidi vim debilitantem. Hæc quidem indigenas parum lædit, quippe quorum corpora calori inſueta. At milites Gallici et Britannici, debilitate inſigni ab hac cauſa profecta laborabant, unde et ophthalmiæ et aliis morbis magis erant quam indigenæ obnoxii. Ex quo autem fiebat, rogatur, ut hæc debilitas morbo oculorum ſeſe oſtenderit? Fortaſſe quod reſpondeatur ex parte habemus, ad aliam cauſam præpollentem animum advertentes, quæ nullam præter oculos corporis partem afficit; nimirum,

II. Lumen

II. Lumen fortiſſimum cui in Ægypto oculi objiciuntur. Ophthalmiæ formam mitiorem provinciarum Moſcoviæ ſeptentrion lium incolæ haud infrequentem experiuntur, quæ cauſam agnoſcit lumen vividum a nive reflexum, ibi fere ſemper jacente. In Ægypto, arena locorum deſertorum, et ſolum terræ fertilis colorem, ſi non album, albo certe proximum habent. Et lux ſolaris Ægypti, quæ per ſe fortiſſima eſt, ab arena albicante reflexa, vim tantam habere poteſt quantam ſolis Ruſſici lux a nive albiſſima reflexa. Ægyptus etiam agrum undique campeſtrem ſine collibus oſtendit. Candens hinc æther oculos ſæpius ferit magiſque fatigat, quam in quibus regionibus colles undique colorem viridem fuſcumve aciei oculorum opponunt.

Quoniam verò duæ hæ cauſæ non ratione tanto majore in Ægypto valent, quanto ophthalmia ibi ſuper alias regiones graſſatur, cauſam aliam ſubtiliorem, et Ægypto fere propriam, quæramus neceſſe eſt. Hic confitentum

dum eſt nos lubrica et incerta agitare, et nil niſi opiniones plus minus laudabiles in medium proferre poſſe. Quæ cauſæ morbo cuivis pabulum in una regione ſuppeditent, ut ibi late ſæviat, dum in alia terrarum parte cujus cœlum, ager, fruges, hominumque mores, non ſunt diverſa, multo minus ſit infeſtus, nobis adhuc magna ex parte latent, et ad eas perſcrutandas, collatione rerum verarum pleniſſima et accuratiſſima opus erit. Ante autem quam hoc fieri potuerit, de opinionibus noſtris garrire ſine injuria liceat.

III. Ophthalmiam igitur Ægypti partim aſcribere volo exhalationibus vegetabilibus Ægypto propriis. Magnam morborum partem, regionum præſertim calidarum, exhalationibus oriri regni vegetabilis, haud dubitandum eſt. Febres intermittentes miaſmata paludum pro ſola fere cauſa agnoſcunt. Ex miaſmatibus vegetabilium quodammodo diverſis, febres regionum calidarum blioſæ remittentes ſæpiſſime oriuntur. Inde fit ut Europæi

inſulas

insulas seu continentem Indiæ orientalis visitantes, si quando noctu vel multo mane foras itum sit, has febres fere nunquam effugiant. In oris contrà Arabiæ, ubi nihil viride viget, nostrates, etiam noctem sub dio degentes, et rore plurimo madefacti, non quod metuant habent.

Amico meo tamen Georgio Power * non assentior, reliquias dicenti et animales et vegetabiles in Ægypto abundantes putridiores magisque malignas quam in aliis calidis regionibus fieri. Doctrina prorsus contraria probabilior videtur; nam Ægyptus immunitate quorundam morborum in plurimis regionibus calidis grassantium fruitur. Cœlum ipsum idem confirmat. Ægypto per plures menses deest humiditas. Vegetabilia igitur minus sunt evaporationi subjecta; unde exhalationibus vim minorem inesse credendum est. Hinc febres biliosæ rarius ibi vagantur.

Hæ

* Vide "An attempt to investigate the cause of the Egyptian Ophthalmia, by George Power."

Hæ tamen exhalationes vim ſuam haud penitus amittunt. Si conjecturis meis hanc rem perſequi liceat, humiditatis abſentia non ſolum vim earum minuit, ſed etiam naturam ita mutat ut effectus diverſos edant. Quoniam igitur Ægyptum plus quam alios locos ophthalmia infeſtet, haud ſine quadam veriſimilitudine puto, formam exhalationum vegetabilium in Ægypto extantem, eam ſpecialem debilitatem efficere, quæ in oculorum inflammationem abeat.

IV. Ophthalmiam interdum ex contagio ab ægris emiſſo oriri, non eſt ut credere dubitemus. Hoc apud ſcriptores non ſatis notum fuiſſe videtur. Profeſſor Trenka de Krazowitz, obſervationes complurium ſcriptorum in unum cogens, contagium inter cauſas recenſuit, at non ſine dubitatione, et de eo ſolo contagio loquitur, quod intuitu oculorum ophthalmia laborantium propagatur. Hoc, non contagium, ſed ſympathiæ vis nominetur oportet. Dum de ophthalmiis epidemicis ut

contagioſis

contagiosis vulgus opiniones male definitas teneret, medicis incredibile visum est ut morbus ita localis originem vere contagiosam unquam habuisset. At nullæ ejusmodi doctrinæ mentem præoccupare debent, dum historiam morbi spectemus. Non video cur haud fieri posse arbitremur, ut ex ægrotantium corporibus emanatio vaporis venenosi debilitatem sani corporis producat, quæ morbo oculorum sese ostendat. Siquidem animi motus, et generis conditio nervosi, tantam et tam subitam in oculos vim quotidie patefaciant, quare non fieri potest ut oculi totius systematis labe a contagione illata afficiantur? Vel (si cui magis placeat) ut particulæ volatiles ex ipsis oculis inflammatis, oculos sanos attingentes, eundem morbum concitent? Modo alterutro morbum hunc propagari mihi constat ex historiis quas scripserunt tres medici sequentes.

Jacobus Armstrong, M. D. dissertatione sua inaugurali, anno M,DCC,LXXXIX scripta, " De tuenda nautarum sanitate," sequentia

 narrat,

narrat. " Menfe Januario M,DCC,LXXXII, regia navis Alba Marla, oram Hifpaniolæ legens, navi fervis onuftæ obviam venit, unde tres nautas in fe confcendere coegit. Unufquifque ex tribus, oculis leviter tum inflammatis laborabat, et, caufam hujus affectus rogati, dicebant, fe eo tempore ex dolentiffimo convalefcere morbo, quo omnes fere homines fervifera in nave tum laborabant, et ne unum quidem præter dominum ipfum navis vim ejus effugiffe. Quartum vero poft diem quam in navem regiam allati fuerant, duo ex nautis qui femper in hac nave fuiffent, mane querebantur, fefe proxima nocte acuto dolore in anteriore parte capitis correptos fuiffe, et eodem tempore, molefto oculorum, haud fecus ac fi iis pulvis infperfus fuiffet, fenfu affectos. Poftero mane, alii complures fefe priore nocte correptos eodem modo et iifdem malis fuiffe aiebant: et feptimi mane diei ex quo tempore primi duo affecti fuerant, viginti duo ad ufitata munera præftanda ineptos hicce morbus jam reddiderat. Nonnulli, propter dolorem capitis

capitis acutum, lecto affigebantur, neque caput ex pulvino levare poterant, et inflammatio eò invaluerat, ut oculorum color carnem crudam quam maxime referret. Morbo tam cito indies ingravescente, ne latius pateret, præfecto navis ægrotos omni cum sanis commercio interdicere necessarium visum est. Qua re facta, contagio non amplius viginti quinque affecit, et post quinque circiter hebdomadas, quam primum in navem advecta fuisset, omnino evanuit." Hæc sub oculis scriptoris accidebant, et asseverare audeo, nullam historiam unicam magis claram ad contagium ullius morbi probandum in medium proferri posse. Plenius de hoc ipsa in dissertatione scriptum.

Arthur Edmonston, et Georgius Power alias historias similes memorant. Secundum hos, milites qui nunquam in Ægypto fuissent, simul ac naves quæ ophthalmicos vexerant conscendissent, vel in arce Gibraltar cum

ægris commixti essent, multi ophthalmia affecti sunt. Nautæ etiam complures, qui Ægyptum non adierant, ab ophthalmicis in naves suas conscendentibus, morbum cito acceperunt.

Sunt qui morbum quemlibet credunt vere contagiosum, nullam aliam præter contagium unquam habere originem. Nonnulli sane morbi, ut lues venerea, ad contagium semper facile referendi sunt. His morbis certe alia origo in principio erat; at si nunquam sine contagio cernimus eosdem hodie oriri, jure credimus primam eorum formationem ex rerum concursu rarissimo fuisse. Natura autem nusquam docuit quosdam morbos per contagium ex corporibus ægrorum propagatos, non ab aliis quoque causis quotidie de novo formari. Cum typho, catarrho, dysenteria, et pluribus aliis ita esse, bene liquet.

V. Quædam sunt causæ, repentino effectu conspicuæ, ubique ophthalmiam producere

gentium

gentium pollentes, cæterum in Ægypto multo frequentius, quia ibi caulis jam dictis conjunguntur.

Arenæ particulæ in oculos injectæ, ubique inflammationem excitant tamdiu perstantem quam particulæ in oculo manent. Inde in Ægypto ophthalmia sæva et diuturna initium sæpius habet.

Lucem fortem subito oculis admissam ophthalmia interdum illico insecuta. Hoc maxime media æstate vidimus, dum in Cairo versabamur; quidam enim foras profecti, et luci forti ab arena undique repercussæ objecti, ophthalmia gravissima puncto temporis fuerunt mulctati.

Frigus etiam noctis morbi initium dedit, militibus præsertim, qui, foris muneribus suis noctu functi, mane ophthalmia vel jam gravi vel tantum incipiente affligebantur. Sunt qui frigus docent nullam inflammationem

recte

recte producere, et tantummodo ſtimulum tollendo organum magis objicere actioni morbide auctæ, ſtimulo caloris uſitato de novo applicato. Hoc autem nequaquam propterea concedere poſſum, quod, frigore adhuc perſtante, dolor et inflammatio incipiunt.

RATIO SIGNORUM.

Hic pluribus non opus erit. Morbus inflammatorius, ideoque inflammationibus aliis plerumque ſimilis eſt. De inflammationis pathologia controverſias nunc agitare non meum eſt.

Debilitatem totius corporis interdum cauſam propinquam eſſe inflammationum et generalium et topicarum omnibus notum eſt. Hunc morbum ſæpe prægreditur totius corporis, ſæpius oculi debilitas : interdum ſine una et altera inopinato invadit.

Fluxus

Fluxus lacrymarum et humorum ex oculi ſuperficie auctus, pathologiâ ſuâ, ſeri profluvia et ſubter cutem effuſiones omnino refert, quæ aliarum inflammationes partium comitantur.

De uno ſigno paulo fuſius diſputandum eſt; ſenſu, nimirum, particularum arenæ oculum irritantium. Quoniam particulæ nullæ plerumque videndæ ſunt, hic ſenſus ſæpe pro morbi effectu ſpeciali habetur, et nullam cauſam externam agnoſcente. Coagula ſubter palpebras conſpicua nimis ſunt mollia ut oculos ita lædant, et eadem ſæpe videre eſt, ægro nulla moleſtia affecto.

Ophthalmia in Ægypto implicitus, hoc ſigno per duos vel tres dies moleſtiſſimo laboravi, et cauſæ ejus indagandæ operam dedi. Sæpius oculum in ſpeculo nequidquam ſpectavi. Senſum hunc pro cauſa ſua coagula opaca ſuper oculum poſita minime agnoviſſe, ex hoc viſum eſt, quod irritationem in alia parte, ubi

ubi nulla erant hujus generis coagula, ſenſerim, et, immunditie tali ſublata, idem ſenſus adhuc perſtiterit. Tandem autem percepi, ab hujus ſenſus ſitu ipſo lucem angulo peculiari repercuſſam, et depreſſionem forma lineæ ab inferiore ad ſuperiorem oculi partem extenſam eſſe. Tunica adnata preſſioni ſubjecta erat fibrillæ pellucidæ, et ſummo ſtudio vix cernendæ. Hæc erat concretio lymphæ incipiens quæ utraque fine ad juncturam oculi cum palpebra affixa, prout partem ſuam ſubtilem perdiderit, ſe contraxit et oculum conſtrinxit. Hanc depreſſionem ex fibræ cujuſdam muſcularis contractione eſſe, primo cenſui. At natura ejus mihi penitius innotuit, experienti, quum palpebras vi clauſiſſem, dolorem ſtatim ceſſâſſe, et hanc fibrillam ruptam et longitudine contractam, forma coaguli ſubopaci facillime eliminari. Ad eandem rem, quippe quæ nova videbatur, aliis in ægris animum adverti; et ſemper reperi, ubi hoc adeſſet ſignum, ægrum oculis obnixe clauſis dolore protinus vacâſſe. Moleſtia quidem brevi redibat,

dibat, fibrilla nova eodem modo formata. Ad eam tamen rem se assidue applicans, æger majore doloris vacuitate frui poterat. Oculi pressio actione palpebræ musculari facta haud inflammationem auxit, ut solet admotio digiti seu cujusvis rei extraneæ. Hujusmodi enim actio, utcunque stimulum afferens, ab alio stimulo qui multo magis nocebat oculum immunem reddidit.

Ophthalmia ab aliis inflammationibus pertinaciâ distinguitur, qua remediis minus facile cedat. Hoc ex structura oculi expectandum est, ex motibus ejus volubilibus, ex sensibilitate qua super alias partes præditus est, et ex munere visus quo fungitur, quod stimulum lucis ei proprium reddit.

CURATIO.

De therapeia theoretica nihil, de praxi pauca disjuncta quæ mihi fundata videntur

 proferam.

proferam. Haud ignarus quantam de curatione cruditatem proditurus ſim, hanc tamen anteponendam cenſeo opinionibus cujuſcunque magiſtri, parum certis, et menti ſæpe officientibus. Quas de hoc morbo teneo opiniones, experientia mea auctiore et aliorum, correctum iri ſpero.

I. Ut oculi otio fruantur, præſertim ut ab omni contentione, et a ſtimulo lucis vacui ſerventur, conſulendum eſt. Qui ophthalmia levi laborat, ſi ſedulo legere et res tenues inſpicere perſeverarit, morbum gravem ſibi conſciverit. Perſpicilla viridia, quæ omnia gratiſſimo colore induunt, ſæpe oculos admodum juvant. Uſitatum eſt, eodem conſilio, umbraculum ex charta confectum fronti circumligare, et ſupra oculos ita extendere ut ſphæra viſus contrahatur. Hoc ex parte interna colore non viridi, ut ſolet, ſed nigro obduci debet, quia non lucem neceſſariam gratiorem reddere, ſed eandem partim arcere conſilium eſt.

INFLAMMATIONEM

Inflammatione autem et teneritudine oculorum multum auctis, lux nulla ferri poteſt. Ad eam præcludendam, perperam agunt qui pannum oculis obligant. Hoc oculos improbe nonnunquam premit, et calorem nocuum ſemper gignit. Lux ut evitetur, in cubiculo tenebroſo manere oportet.

II. Ab omni oculorum palpebrarumque frictione pariter temperandum eſt. Hic fortitudine et patientia majore quam in ſupra dictis opus eſt. Lucem æger ſponte fugit. At oculorum inflammationis incipientis pruritus ſolicitationem eoſdem digitis fricandi, cui vix unquam reſiſti poteſt, inducit. Ejuſmodi frictio pernicioſiſſima; inflammationem magis quam ulla alia cauſa adauget; ſi etiam continuetur, omne remedium irritum reddit.

III. Frigus, certis formis applicatum, inflammationem doloremque interdum minuit. Tela lintea aquâ frigidâ madens, et plicâ unicâ ex fronte oculis ſuſpenſa, ſolamini magno eſt.

Calor sic et inquietudo minores fiunt, et interdum, si quid aliud ab externo vel interno morbum non renovet, inflammatio resolvitur. At hoc remedio morbus, etsi mitigatus, raro quidem cessit.

Frigus nocturnum, ut supra memoratum est, sæpe ophthalmiæ fuit causa. Æque tamen verum est, frigus evaporationis ex linteolis semper innocuum, et sæpe utile esse. Harum rerum, inter se ut videri potest pugnantium, rationem reddere non conabor. Ii autem philosophi præjudiciis veritati adversis certe sunt impliciti, qui, effectibus rerum haud sigillatim notatis, medelam aliquam pravam esse statuunt, quia rei ipsis cognitæ, vel doctrinis dilectis oppugnare videtur.

Quod ad oculorum facieique in aquam frigidam immersionem, si ex perpaucis experimentis sententiam dicere liceat, mihi visum est, inflammationi acutæ hanc minime esse utilem, quippe quæ dolorem lancinantem, ei si-

milem

milem quem concitat aer noctis, post se plerumque trahat. Caput inclinatum ad hanc immersionem necessarium nonnihil etiam nocere videtur.

IV. Fomenta tepida, quoniam inflammationem doloremque sæpe minuant, oculis experimenti gratia applicata fuerunt. Hoc consilio linteola succida ex aqua calida ad oculos, manu ipsius ægri, fuerunt admota. Hæc aliquid solatii præbent, quod tamen nequaquam perstat, dolore, absolutis fomentis, continuò redeunte vel quidem sæviore. Nimis quoque sunt ægro importuna, eâque perseverantiâ ut bono sint usurpari nequeunt. Oculus preterea ad motus varios qui requiem interpellant adeo pronus est, ut semper fere frustra fomentorum usus. Eduardus Noble efficaciam laudat aquæ calidissimæ oculis, cyathi ope vitrei, more subitaneo sæpius applicatæ. De modo applicandi, et de hujus effectibus, in libello suo plura inveniuntur *, quæ tamen, utpote mihi

* Vide " A Treatise on Ophthalmia, by Edward Moore Noble."

mihi non comperta, hic loci examinare parum prodeſſet.

V. Vesicatoria temporibus, vel pone aures, vel, ſi ſigna acuta et obſtinata ſint, majori capitis parti applicata, utiliſſima habentur. An lympham detrahendo, an partes irritatione afficiendo hunc edant effectum, quærere haud ita neceſſarium eſt. Hanc enim quemadmodum plures alias inflammationes levant. Ea quidem ad hujus quam aliarum partium inflammationes debellandas minus valent. Hoc ex ſtructura ortum qua ab aliis partibus oculus differt; quam ob cauſam medicamentorum vis, partibus etiam vicinis applicatorum, conditionem oculi parum mutat. Veſicatoria autem palpebris clauſis applicata majore forſan vi gaudeant. De horum effectibus et incommodis nihil affirmare poſſum. Hoc certe commodum expectandum eſt, ut æger a frictione palpebrarum ita prohibitus foret.

VI. Scarificatio tum ſuperficiei palpebrarum

brarum interioris, tum tunicæ oculi conjunctivæ, a quibuſdam multum laudatur. Sæpe quidem inflammationem minorem reddit; at ſæpe etiam ex ea iterum atque iterum repetita nihil fructus percipitur. Non tamen objici debet, ut a quibuſdam audivi, vulnera hoc modo illata irritationem augendo nocitura eſſe. Id nunquam vidi nec credo; incommodum enim adeſt longe aliud, inciſiones nimirum citius ſanari quam ut ſanguinis fluxus ſat largus impetrari poſſit.

Hirudines circum oculos, aut cucurbitulæ cruentæ temporibus admotæ, interdum levant, præcipue ſi quid præter ſolitum tumet.

VII. Fonticulus in nucha factus ophthalmiam levâſſe fertur. Hoc ad metaſtaſin irritationis tribuendum. Nonne ſetaceum parvum palpebræ inferioris, in morbo pertinaciore, experimento dignum ſit? De nauta quodam novi qui amauroſeos ſanationem expertus eſt, ulcere ſponte hoc in ſitu orto.

VIII. Collyria

VIII. COLLYRIA aquofa multigena in ophthalmiis, et acutis et longis, ufurpata funt. Inter hæc funt collyria emollientia, ut mucilago diluta, vel lac aquæ commiftum. Hæc immunditiis abftergendis bene inferviunt, et tepefacta fomentorum vice funguntur. At ejufmodi collyriis nullam præterea vim ad inflammationem fubigendam ineffe verifimile eft. Quenquam interea ea fine aliis remediis haud expertum minime decet confidenter ftatuere. A GULIELMO ROWLEY, M. D. mucilaginis oculis applicatæ efficacitas magnopere effertur.

SÆPIUS ufurpantur lotiones aftringentes dictæ, præfertim ex acetite plumbi vel fulphate zinci confectæ. At tum de doctrina qua nititur harum ufus, tum de effectibus iifdem afscriptis, multum dubito. Aftringens dicitur quod fluxum fiftit, ofcula vaforum exhalantia contrahendo. Hoc autem non expofcunt inflammationes, quippe quæ fluxu lymphæ fæpe levantur. Neque pro certo credere poffum hafce

hafce præparationes vafa oculorum aftringere. Tantummodo qua ftimulantes mihi videntur agere: alterutra enim, formâ unguenti oculis applicata, dolorem pungentem nunquam non ciet.

Collyria omnia aquofa improbo, quia nullum effectum perftantem edunt. Quod folutum tenent, utut vi fua pollens, momento primo applicandi oculum tangit, et continuò a lachrymis aliifque humoribus ablutum eft. Applicatione creberrima, ut aliquem edant effectum, utendum; et, capite ita nimis inclinato, faftidium ægro oritur. Mutatione etiam caloris et concitationis vexatur oculus. Aquas propterea non nifi ablutionis caufa utendas præceperim. Ægyptii collyria ex aqua odio habent. Horum fententiam experientia jufta niti credo.

IX. Unguenta ftimulantia, præfertim ex hydrargyri præparatis, vi maxima in ophthalmiæ curatione pollent. A plerifque medicis

non usurpantur nisi prius inflammatio se remiserit, et morbus formam debilem induerit. Inflammationes in duo genera hi dirimunt, activam nempe, quæ organi incitationem auctam habet, et inflammationem passivam, quæ actionem habet minus quam in salute citatam. Harum in primo genere stimulum minuere imperant, ac unguentum stimulans si quis applicaverit, morbum sine dubio eum aucturum esse credunt: alterum contra genus stimulum auctum exposcere, unde unguenta stimulantia utilia esse. Pathologia illa mihi male fundata videtur. Quanquam oculorum inflammatio activa dicta a passiva aliquantum discrepat, non ex integro oppositam esse concedo. Nonnulli sunt stimuli in *utraque* pariter noxii. Lux enim aucta, vel oculi contentio, etsi minus in ophthalmia passiva quam in activa noceat, in illa haud injuriæ expers est, nec unquam ad actionem nimis debilem ciendam præcipitur. Idem de frictione dici potest. Hac re inductus, suspicatus sum quosdam stimulos, qui mitem ophthalmiam levant, in acuta

cuta item prodeſſe poſſe. Nulla experimenta contraria noveram. Quos intra fines itaque unguenta ſtimulantia utilia eſſent, ſtatuere mihi propoſui; et, non ſine gaudio, ea comperi plus in ophthalmia acuta quam in chronica levaminis attuliſſe. Experimenta numero erant ſex. Unguentum ex oxidi hydrargyri rubri (per acidum nitroſum) drachmis duabus; aquæ lithargyri acetati uncia cum ſemiſſe; butyri inſulſi unciis quatuor, confectum erat *; et, ope penicilli ex pilis cameli-

* Hoc unguentum in libro, " The Medical and Phyſical Journal" dicto, tomo IVto laudatum inveni, et aliis poſt periculum antepoſui, propterea quod aqua lithargyri acetati illud tarſis humidis applicatu facilius præſtat. A medico autem ibi ſcribente, ut ab omnibus aliis, nonniſi in ophthalmiis chronicis mitibuſque unguenta talia præcepta ſunt. In ophthalmicis quos antea eodem modo ſanatos videram, unguentum ex axungia, melle, et ſulphate zinci confectum erat. Unguentum ſulphatem zinci continens a pleriſque aſtringens habetur, et nequaquam eodem conſilio quo ex oxido hydrargyri rubro adhibendum. At ſiquidem ab utroque dolor idem pungens ſentitur, illis eaſdem vires (quod ad oculos ſaltem ſpectat) non ſine jure aſcribere videor.

nis, tarſis bis in die, poſtquam calore paulo liquefactum fuerat, applicatum. Experimenta quidem pauca ſunt, quia nuper tantum eadem inſtitui. Si uno in ægro me fefelliſſet eventus, medelam nulla laude perſecutus eſſem. Sed quoniam hoc nondum acciderit, eam optimam eſſe judico, et experimentis futuris ſtabilitum iri ſpero.

Nisi tamen æger ab omni frictione oculorum ſe interim abſtinuerit, immane inflammationis augmen ab unguento erit. Hac ſola ratione unguenta prædicta unquam nocua fuiſſe credo. Horum applicatio digiti ipſius ægri admotione improbanda, quia cacoëthes oculos tangendi ſenſim infert.

Quomodo unguenta hæc effectus ſalubres edant, fere nihil quod dicam habeo. Forſan fluxum humorum ciendo aliquando agunt; fluxus enim, aliis in corporis partibus, inflammationem ſæpiſſime minuit. At eorum vim in ophthalmia vidi, etiamſi vix ullus fieret ex

oculo

oculo fluxus. Unde mihi videntur actionis ſenſuſque organi mutationem delicatam alio modo inducere, quæ ad morbum fugandum conferat. Magna eſt ſimilitudo hanc inter rem et effectus quos in inflammatione rheumatica et pneumonica, edunt rubefacientia et veſicantia.

X. Cataplasmata emollientia oculis clauſis applicata nunc nocent, nunc juvant. Principio morbi, eorum pondus atque frictio non ſunt ferenda. In morbis vetuſtioribus et dolore admodum ſtipatis, ſuppurationem funeſtam internæ oculi partis, teſtantibus pluribus *, aliquando intulerunt. Sed ophthalmiâ jam chronicâ mitioreque redditâ, dolore interim importuno, cataplaſmata noctu impoſita levamen nonnunquam præbent.

Atque hactenus de remediis topicis externis.

* Vide Wenceſlai Trenka de Krazowitz Hiſtoriam ophthalmiæ, § xxxiv.

nis. De iis quæ totum corpus afficiant pauca reſtant dicenda.

Pyrexiæ primariæ, ſi adſit, alvi ductione oppugnandum eſt. Quæ ſi pollens minus evaſerit, ſanguis mittendus. Diaphoretica mitia dein exhibenda.

Ophthalmia in diarrhœam interdum abiit; unde cathartica, periculum faciundi gratia, adhibita fuerunt, ſi forte actionem morbidam ex oculis ad inteſtina deducere poſſent. Hæc autem minùs proſpere ceſſerunt, et non niſi pyrexiam ſubigendo, vel alvum ſuppreſſam movendo, utilia fuerunt.

Qui ophthalmiam totius debilitati corporis aſcribunt, corticem peruvianam ad vires reficiendas porrigunt. Quo fructu autem neſcio, et de doctrina liceat dubitare. Non omnis enim debilitas cinchonæ eouſque cedit ut ſigna ejus topica fugentur.

Eodem conſilio, opium a quibuſdam exhibetur, et magnam profecto vim ad ophthalmicos ſanandos habet. Dolorem ſemper mitigat; et facile credendum eſt, inflammationem dolore comitatam opium eodem modo minuere poſſe quo dolorem venereum apud nos *chordee* dictum, et dolores omnes, diatheſi corporis phlogiſticâ abſente, levat. Res quædam, in Jacobi Armstrong diſſertatione prædictâ inveniuntur; at plura in opuſculo Georgii Power, qui, effectibus feliciſſimis inde perceptis, remedium ſummis laudibus tollit.

De ophthalmiæ acutæ vel gravis curatione præcipue ſupra diſputatum eſt. Quum mitiorem magiſque chronicam formam induerit, cautela ſupra memorata, de ſtimulis lucis, frictionis et oculi contentionis fugiendis, obſervanda. Unguenta etiamnum ſuperiora ſtimulantia, at forſan dilutiora, adhibenda ſunt. Lavatio frigida, modo totius oris, modo oculi ſolius in cyatho vitreo, utiliſſima eſt.

Affuſio

Affuſio frigida toti capiti interdum etiam toti corpori applicata, admodum prodeſt. His rebus, vires et oculorum et partium vicinarum et corporis totius mirum in modum reficiuntur, et morbus citò fugatur.

Expectandum fortaſſe ut pauca de quibuſdam ophthalmiæ effectibus dicam. Sed quandoquidem de iis verba aliorum tantum repetere poſſim, diſſertationem ad finem perducere præſtat.

FINIS.

EXCUDEBAT GULIELMUS CREECH,
ACADEMIÆ TYPOGRAPHUS.